

carlo goldoni
lažnik
premiera
dne 2. VI. 1956
v kranju

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE

gledališki list
sezona 55/56
št. 10

*b zaključku
desete številke Gledališkega lista
se uredništvo toplo
zahvaljuje bralcem, sodelavcem
in obiskovalcem
našega gledališča, ki so nas
vso sezono vestno
spremljali pri naših naporih.
Posebej se uredništvo
zahvaljuje „Gorenjski tiskarni“
za redno izhajanje lista*

Urednik

PREMIERA V SOBOTO, 2. JUNIJA 1956

CARLO GOLDONI **LAŽNIK**

VESELOIGRA V TREH DEJANJIH

Režija in scena: ing. arh. VIKTOR MOLKA

Kostumi: ALENKA BARTEL-SERSA

Scenska glasba: MARKO ŽIGON

Koreograf: dr. HINKO NEUBAUER

Doktor Balanzoni, Bolonjčan, zdravnik v Benetkah	Nace Reš
Rosaura, } Beatrice, } njegovi hčeri	{ Neda Sirknikova { Anka Cigojeva
Colombina, njuna hišna	Nada Bavdaževa
Ottavio, padovanski plemič, ljubi Beatrice	Jože Pristov
Florindo, bolonjski meščan, ki se uči zdravilstva in stanuje v dok- torjevi hiši, boječ ljubimec Ro- saure	Vladimir Stiglic
Brighella, njegov zaupnik	Jože Zupan
Pantalone, beneški trgovec	France Trefalt
Lelio, lažnivec, njegov sin	Jože Kovačič
Arlecchino, Leliov služabnik	Mirko Cegnar
Neapeljski izvošček	France Juvan
Trgovski vajenec	Tone Dolinar
Pismonoša	Metod Mayr
Birič	Janez Fugina

Veseloigra se godi v Benetkah.

Razsvetljava: STANE KROPAR

Lasuljarka: VERA SRAKAR

Inspicent: TONE DOLINAR Odrski mojster: JANEZ KOTLOVŠIČ

Teh. vodstvo: VLADIMIR STIGLIC

Razveseljiv dogodek

Misli ob sprejetju novega gledališkega zakona

Deset let in več je moralo preminiti, da smo končno čakali sprejetje novega zakona o gledališčih. Ves ta povojni čas so si gledališča po tradicionalnih izkušnjah krojila in utirala pot, kakor se jim je zdelo najbolj pametno in primerno v različnih krajih in različnih okoliščinah.

Sistem družbenega upravljanja proizvodjalnih sredstev po neposrednih proizvajalcih, je nujno terjal, da tudi v ustanovah uvedemo organe družbenega upravljanja in tako se je pred kakim letom dni formiral tudi v našem gledališču upravni odbor kot organ s statusom družbenega organa.

Toda položaj se bistveno ni spremenil. Po eni strani je temu krivo to, da si organi družbenega upravljanja v gledališčih niso bili natanko svesti svoje vloge, da so kompetence ostalih organov v gledališki strukturi bile deloma okrnjene in to enostavno iz razloga, ker v preteklosti ni bilo praktičnih izkušenj za to, kako naj tak družben organ dela in posluje in kakšna naj bo njegova vloga. Tako so pogosto prišli navzkriž interesi enega in drugega organa (uprava, umetniški svet, upravni odbor).

Z novim gledališkim zakonom pa so kompetence, vloga in značaj posameznih organov povsem natanko opredeljeni. Nekdanji upravni odbor je dobil ustrežnejši naziv: **gledališki svet**. Gledališki svet ima značaj družbenega organa. **Upravni odbor** se po novem zakonu imenuje bivša uprava. Ta organ ima operativno funkcijo pri vodenju ustanove. Umetniški svet pa ima status strokovnega organa in deluje povsem samostojno znotraj ustanove kot svetovalec umetniškega vodstva. S tako opredelitvijo funkcij posameznih organov pa se je dejansko uzakonila preizkušena praksa. Lahko rečem, da ta zakon v ničemer ne posiljuje stvarnosti, temveč zgolj uzakonjuje preizkušeno

prakso. Nepotrebna nesoglasja med posameznimi organi bodo takoj odstranjena, ker novi zakon vsakemu okvirno, pa vendar dovolj podrobno razčlenjuje njegove pravice in dolžnosti, na osnovi teh pa bo zlahka napraviti pravilnik, ki bo natanko preciziral notranje odnose v gledališču ter položaj in vlogo gledališča na teritoriju, kjer deluje.

Ob tem skromnem zapisu je omembe vredno tudi dejstvo, da zakon izrecno poudarja možnost ustanavljanja gledališč, ki imajo sicer svoj stalni sedež, sicer pa je gledališče dolžno odigrati svojo družbeno kulturno vlogo tudi v neposrednem zemljepisnem okolišču središč. Zakon predpisuje tudi to, da spadajo gledališča v kompetenco okrajnih organov oblasti in ne mestnih, kakor je bilo to doslej, seveda če republiški zakon ne bo tega natančneje preciziral, oziroma dopuščal še drugih možnosti. To dejstvo je pomembno posebej za naše gledališče, ki je že v svoji dosedanji življenski praksi težilo za tem, da približa sadove evropske, svetovne in jugoslovanske omike vsemu prebivalstvu na Gorenjskem.

Znabiti bi kazalo razpravljati še o tem in onem v zvezi s sprejetjem novega zakona o gledališčih, ker pa se ostala vprašanja nanašajo bolj na notranje odnose v gledališču kakor omenjena vprašanja, menim, da bo s tem naše gledališko občinstvo v zadostni meri poučeno o značaju novega zakona. Na vsak način pa je ta pravni dokument zelo pomembna priča naše gledališke kulture in omike.

Lojze Gostiša

O življenju in delu Carla Goldonija

reformatorja italijanske komedije

Komedija slovitega italijanskega reformatorja, ki jo kot poslednjo-deseto uprizoritev uprizori PG za zaključek sezone, je bila prvič uprizorjena v Mantovi spomladi l. 1750. Ta datum je hkrati tudi mejni kamen njenega nastanka, tako v kreativnem kakor umetniško-doživljajskem smislu. Tedaj so bile Benetke še samostojna republika in najmočnejša pomorska sila, čeprav se jim je vse bolj in bolj bližal dan propada. Vse od leta 1454 sem, ko so Turki zavzeli Carigrad in leta 1492, ko je Kolumb odkril Ameriko, so jele staremu imperiju biti zadnje ure. Kljub vsemu pa to umiranje ni bilo žalostno, kakor izvemo od Goldonija. On, ki je bil sam priča tega razkroja, pravi: „Prepevali so po trgih, po cestah in po kanalih; prepevali so trgovci, ko so prodajali svoje blago, prepevali so delavci, ko so odhajali z dela. Prepeval je čolnar, ko je čakal svojega gospodarja. Ljudstvo je dobrovoljne nravi, beneški jezik šegav. (Spomini).

V takem mestu, kakor ga popisuje avtor sam, se je v mesecu bakhične razposajenosti in dionizijske radoživosti narodil dne 25. februarja 1707, Carlo Goldoni, nesmrtni tvorec smeha. Njegov stanovski izvor je bolj plebejski kakor patricijski, saj se beneški padar, dasi ne povsem reven, ni mogel meriti z bogatimi trgovci in visoko aristokracijo, zbrano okrog beneškega doža.

Pravijo, da se je njegov oče rad ukvarjal z lutkami in to da je poglavitni vzrok, da se je mladi Carlo zamlada ogrel za čar komedijantstva in gledališča. Tudi če temu ni tako, res pa je, da je že sam način življenja mnogo doprinesel k njegovemu ustvarjalnemu nemiru, saj se je družina neprestano selila vse od naše Gorice pa tja doli do Rima; zato je „potepušтво“ postalo neločljivo povezani člen njegovega umetniškega razvoja.

MLADE dni je v neveselih letih šolanja prebil daleč od svojega rodnega mesta v Peruggi in Riminiju. Pravo je študiral v Paviji in ga končal v Padovi, le-tu postal doktor prava, bil vmes koncipient v pisarni kriminalnega sodišča v Chioggi. Tod je iskati tudi doživljajsko ozadje za kasneje napisano komedijo: „Čozotske zdrahe“ ali ponašene: „Primorske zdrahe“, in od tod je zbežal k igralski družini, da

se je znebil neljubih birokratskih opravil. Oče, pravi Benečanski Pantalone, ga je pritiral nazaj v meščansko življenje, in ker ni vse nič pomagalo, ga je nalik Boccacijevemu očetu poslal v Benetke k stricu, ki so bile za mladega Goldonija najbolj primeren kraj, saj jih v spominih neprestano omenja. Po opravljenem doktoratu je mnogo potoval, prebiral stare klasične in moderne tekste in čeprav je rečeno, da je že z devetimi leti napisal prvo komedijo, lahko verjamemo, da se je šele sedaj resno začel posvečati dramaturškemu pisanju.

Kasnejši odlični komediograf, se je lotil tragedije Amalasantu, z njo ne prvi in ne zadnji propadel, zato je našla svoje mesto v kaminu nekega milanskega hotela... potem pa se prične njegova kariera: dvorjan beneškega dvora, diplomat in konzul se v Genovi poroči z Nicolletto Connio, ki je „izjemoma“ ni vse življenje zapustil, kakor ni nikdar opustil ljubimkanja s Talijo in gledališčem.

Seliškar - Filipič: Bratovščina Sinjega galeba. Premiera 10. III. 1956. Režija: Petan, scena: Kump. Na sliki Just — Tone Eržen z bratovščino.

Medtem, ko je sodeloval v celi vrsti takratnih gledališč v Italiji, so se druga za drugo vrstile njegove komedije, tragikomedije, opere, medigre; kasneje je dobrih deset let delal v gledališču San Luka, kjer je največkrat ob času karnevalskih dni uprizarjal svoja najlepša dela: Slugo dveh gospodov, Lažnivca, Cozotske zdrahe, Krčmarico Mirandolino, Štiri grobjane in Kavarnico — najlepše od dvestopedesetih ali celo nekaj več, kolikor vemo, da jih je napisal. In začuda, kljub temu, da je publika viharno sprejemala njegova dela in se navduševala nad njimi, je moral stari Carlo iz rodnega mesta. Proti njemu — reformatorju italijanske gledališke kulture in commedie dell'arte še posebej, sta se vzbudila odpor in zavist, predvsem pa sovraštvo in strah. Pristaši stare modne šole, meneč, da naznanjajo jutro, ko je bil že davno večer, so pod vodstvom blodilčno-solzavega pesmarja in dramaturga ter romanopisca slabše sorte, zagnali tako gonjo proti Goldoniju, da je moral pod večer življenja iz svojega rodnega mesta na morju.

Na predvečer pustnega torka je bila v gledališču San Luka zadnja predstava v prisotnosti avtorja, ki je moral zdaj, ko je obogatil svoje rodno mesto in vso svojo domovino z nesmrtno slavo genialnega dramatika komediografa, zopet na pot za svojo neznano usodo.

Čas, ko je prispel v Pariz, je v Babilonu na Seini, v mestu luči in gledališč, cvetela klasična francoska komedija v Comedie Française, medtem ko je groteskna umetnost italijanskih komedijantov v Théâtre Italien na predvečer francoske revolucije že izumirala.

Razumljivo je, da stari Goldoni ni mogel takoj najti stika s pariško publiko; več kot dve leti je iskal živega stika z njo, pa jo je končno s svojo triologijo „Ljubezeni Arlecchina in Camile“ v sijajni interpretaciji Carlina Bertinazzija pripravil do scene joka in smeha.

Goldoni je bil takrat direktor „Théâtre Italien“ in v pariškem obdobju je napisal za svojo družino pa tudi za „Comedie Française“ še dobri dve desetini raznovrstnih iger, od pravih commedie dell'arte do karakterne komedije. Le bouru bienfaisant, ki je navduševala Voltaira tako, da se je o njem izrazil, da je „l'artist de nature“.

Toda Lari so že čakali, da mu prestrežejo nit življenja, ki ga je tako ljubil kakor gledališče in vedno poudarjal, da sta vse življenje samo dva učitelja: življenje in

gledališče. Ob pičli renti, pa še to mu je kasneje vzel revolucijski konvent, so v hrupu revolucionarnega zanosa pozabili na velikega umetnika. Sele na intervencijo dramatika Cheniera se je tudi zmagovita meščanska revolucija oddolžila napol slepemu in obubožanemu Benečanu. Z dekretom konventa mu je bila pokojnina povrnjena, toda žal en dan prepozno. Tisti čas, ko je kurir I. republike nosil dekret na njegov dom v hišo ob ulici San Salvatore, so v mesecu karnevala in dionizijskih lenajev, v senci giljotine odnesli njegove kosti na pozabljen prostor, pozabljen zaradi navala nove družbe, ki ji je s svojim delom on nezavedno pripravljal pot.

Carlo Goldoni je najizrazitejši komediograf italijanskega baroka. Vse njegovo delo ima značaj reformatorstva. Tega se je močno zavedala že doba sama, saj mu sicer ne bi bilo treba na tako življensko pot, kakor smo jo pravkar opisali.

Seliškar - Filipič: Bratovščina Sinjega galeba. Premiera 10. III. 1956. Režija: Petan, scena: Kump. Na sliki prizor: »Bratovščina premaga mornarja Anteja.«

Ljudski in moderen hkrati, je vnesel v razkrajajočo se komedijo dell'arte nove sestavine dramatičnega pojmovanja. Stara commedia dell'arte bi nujno oz. je obličala na nizki stopnji organiziranosti, šla zaradi tega rakovo pot banalnosti in neumnjaške grotesknosti, on pa jo je poglobil in očistil z nje vse blato, ki se je nabralo nanjo vse od antičnih časov sem, ko je kot lesnika na gmajni živela svoje nedovoljeno življenje v posmeh gospodi vseh vrst, polna tiste neuničljive fantazije ljudstva, ki neprestano trpi in se roga vsemu navkljub. Trdno je povezal dejanje in razplet, in mimo starih komedijskih tipov ustvaril nove značaje in karakterje. Sam je svojo komedijo imenoval commedia di carattere, in ga lahko v tem smislu primerjamo z Mollierom, ki je brez dvoma človeško globlji in intenzivnejši. Družbeni konflikti prihajajo pri njem bolj do izraza, tudi Goldoni je, kakor sto let pred njim Mollier, reformiral italijansko komedijo.

Oklenil se je življenja in v tem je njegova umetniška dragocenost. V tem pa Molliera celo prekaša. Mollierov prostor je zaprt. Goldonijev diši po ribah in morju, beneškem soncu. Utrip življenja je tako pristen, da redkokdaj podvomimo v njegovo resničnost. V tem je tudi njegova naprednost, modernost in elementarnost. Tak je bil Goldoni, ki je gledal na življenje kot na igro — in igra mu je bila življenje samo.

Ansambel, ki se še ni imel prilike srečati s tem žanrom komedije, bo ob tem delu prav gotovo napredoval in si ob zelo napornem in zahtevnem študiju pridobil nekatere nove kvalitete umetniškega izraza. To in pa dejstvo, da bomo z delom zadostili tudi ideji letnega gledališča in predstav na prostem, je dovolj zgovorna priča, da smo se lotili te zahtevne komedije, ob kateri se bo vsakdo (če le ni preveč z dolgočasen) pošteno nasmejati.

Goldoni: *Memoires P. II, cap. XXIV*

Ravno v tem mestu (Bologni), ki je mati modrosti (učenost) in predstavlja italijanske Atene, so se nekaj let prej pritoževali, da ima moja reforma namen odpraviti štiri maske italijanske komedije. Bolonjčani so bili bolj od vseh drugih naklonjeni tej vrsti komedije. Med njimi so bile zaslužne osebe, ki so v svojo zabavo sestavljale (pisale) improvizirane komedije, da so jih v veselje vse dežele zelo dobro igrali nekateri drugi meščani, kar najbolj večji v tej umetnosti. Ko so zagovorniki stare komedije torej zapazili, da nova komedija tako hitro napreduje, so se predvsem pritoževali, da je Italijana nevredno rušiti zvrst komične konpozicije, v kateri je ravno Italija dosegla sloves in katere ni znal posneti noben drug narod. Toda poglavitna bolečina teh že razdraženih src je izvirala iz strahu za maske, ki jim je po vsem videzu grozila moja metoda. Ugotavljali so, da so več kot dve stoletji te figure (maske iz komedije dell' arte) razveseljevale Italijo in da zato ni treba deželo oropati tiste komične zvrsti, ki jo je edina rodila in dolga leta znala tako dobro obdržati.

Predno bom razložil, kakšno je bilo moje mišljenje o tem argumentu, mislim, da mojemu bralcu ne bo žal, če ga poučim na kratko o izvoru, rabi in učinku teh štirih mask. Komedija, ki je bila vedno priljubljena gledališka predstava kulturnih narodov, je delila svojo usodo z umetnostjo in znanostjo; tudi njo so pokopale ruševine imperija in dekadenca literature. Toda kal komedije ni nikoli povsem zamrla v plodnih prsih Italijanov. Prvi, ki so si prizadevali, da bi jo spet priključili v življenje, niso našli v stoletju nevednosti sposobnih avtorjev, zato so smelo skrpali osnutke, jih razdelili v dejanja in prizore in al' improviso izpovedovali čustva in misli. zbijali šale in zbadljivke, za katere so se prej med seboj dogovorili. Tisti, ki so znali brati (in to prav gotovo niso bili plemiči niti bogataši), so odkrili, da nastopajo v Plautovi in Terencovi komediji vedno prevarani očetje, razbrzdani sinovi, zaljubljene hčere, malopridni služabniki in pokvarjene hišne, na svojih potovanjih po različnih italijanskih deželah so pobrali iz Venecije in Bologne očete, (iz Bergama služabnike), ljubimce, ljubimke in služkinje pa iz Rima in Toskane. Ni treba iskati pisanih dokazov, kajti to so časi, ko se ni pisalo. Evo, rajši kakor jaz dokazujem svojo trditev: Pantalone je bil vedno beneški meščan, Doktor vedno Bolonjčan, Brighela in Arlecchino vedno iz Bergama. Iz tega moremo zaključiti, da so iz teh zgoraj omenjenih krajev pobrali komedijanti komične figure, ki se nazivajo štiri maske italijanske komedije.

In vse to, kar trdim ni samo moja domneva. Imam dobro ohranjen in v pergament vezan rokopis iz petnajstega stoletja, ki vsebuje 120 motivov (soggetto) odnosno osnutkov (abbozzi) italijanske komedije nazvane komedije dell'arte, katere temeljna baza, kar zadeva komično plat so vedno Pantalone, trgovec iz Benetk, Doktor, pravnik iz Bologne, Brighela in Arlecchino, služabnika iz Bergama, prvi zvit in prekanjen, drugi neumen in budalast. Njihova starost in njihov trajni obstoj dokazujeta njihov nedvomljivi izvor.

Če pogledamo rabo teh figur, vidimo, da Pantalone in Doktor, ki ju Italijani navadno nazivajo dva starca, predstavljata vloge očetov in druge vloge starih ljudi. Prvi je trgovec, ker so bile Benetke v starih časih mesto, ki se je ponašalo z najbogatejšo in najbolj razširjeno trgovino v vsej Italiji. Vedno je ohranil staro benečansko nošo; črna halja in čepica iz volne sta še danes v rabi v Benetkah; rdeč telovnik in oprijeto ukrojene hlače, rdeče nogavice in cikle pa predstavljajo nošo preprostih prebivalcev jadranskih lagun; edino

Ivan Cankar: »Pohujšanje«. Premiera dne, 21. IV. 1956. Režija: Mikel, scena: Korun. Prizor iz II. akta. (Bavdaževa, Zupan in Cegnar.)

Ivan Cankar: »Pohujšanje«. Premiera dne, 21. IV. 1956. Režija: M. Mikeln; scena: Mile Korun. Na sliki prizor iz I. akta: (Mayr, Sirnikova, Trefalt, Fuglina, Vajt in Kalanova).

brada, ki je bila najlepši okras v teh odmaknjenih stoletjih, je bila rahlo moderno karikirana in je zato vzbujala smešnost.

Drugi starec, nazvan doktor, je vzet iz sodnijskega stanu zaradi bolj očitnega nasprotja med izobraženim človekom in človekom iz trgovine. Bil je izbran iz Bologne zato, ker je bila v tem mestu univerza. Doktorjeva obleka je popolnoma enaka stari noši bolonjske univerze in solišča, ki se ne razlikuje mnogo od današnje. (Posebna maska, ki mu je pokrivala čelo in nos, je bila simbol vinske rdečice, ki je skrunila obraz pravnika tistih časov. Tradicija, ki je živa še danes med ljubitelji komedije dell' arte).

Brighella in Arlecchino, ki so ju po vsej Italiji imenovali dva burkeža, sta bila doma iz Bergama; prvi je bil zvitez vseh zvitezev, drugi pa neumen kot tepec, dva ekstrema iz preprostega naroda. Brighella predstavlja sleparskega, zvitega in malopridnega slugo. Njegova obleka je neka vrsta livreje. Njegova zagorela maska je z delnim pretiravanjem naznačevala polt prebivalcev teh visokih gora, ki jih je ožgalo sonce. Nekateri komiki so tej vlogi dali tudi

imena kot n. pr.: Finocchio, Ficchetto ali Scapino. Toda za njimi se je vedno skrival isti služabnik iz Bergama.

Tudi Arlecchini so imeli različna imena kot n. pr.: Traccanino, Truffaldino, Gradellino, Mezzelino, vendar so bili vedno enako bufasti in vsi iz Bergama. Njihova obleka je bila potlobna obleki ubogega hudička, ki zbira krpe različnega blaga in različnih barv, kakor jih pač najde na poti, da bi si pokrpal luknje; klobuk je zrcalo njegove revščine; krasi ga zajčji rep, ki je še danes v navadi kot okras prebivalcev Bergama.

Mislím, da sem dovolj osvetlil izvor in rabo štirih mask italijanske komedije. Spregovoriti moram edino še o njihovem učinku.

Maska ne more biti vedno brez škoke za akcijo igralca, tako v izražanju veselja kakor žalosti. Naj predstavlja igralec ljubeznivo, strogo ali veselo osebo, vedno ima na obrazu isto kožo in gledalec vedno vidi samo to. Umetnik ima možnost lepe geste ali spremembe v glasu, ne bo pa mogel nikoč izraziti najrazličnejših čustev, ki vznemirjajo njegovo notranjost z mimiko na obrazu, ki je pravi odraz srca.

Maska je bila pri Grkih in Rimljanih neke vrste trobilo, ker so se morale slišati besede igralcev po razsežnih amfiteatrih. Čustva in občutja niso bila takrat tako zainteresirana kakor danes. Danes zahtevamo od igralca, da odkriva notranjost svoje duše. Ta notranjost pod masko pa je podobna ognju pod pepelom. To je glavni razlog, zaradi katerega sem se namenil reformirati maske italijanske komedije in zamenjati farso s pravo komedijo.

Toda dan za dnem so se množile pritožbe. Na dve strani razdeljena publika mi je začela presedati in iskal sem možnost, da bi zadovoljil i ene i druge. Vdal sem se in napisal nekaj komedij za improvizacijo. Pri tem pa se seveda nisem odpovedal svojim komedijam di carattere.

Uporabil sem maske v prvih in hkrati užival plemenito in zabavno komiko v drugih. Tako je imel vsak zabavo po svoji vseči; in jaz sem počasi in s potrpežljivoštjo vse pomiril in dobil sem zadoščenje, ker sem opazil, da se je uveljavil moj način, ki je po nekaj letih postal splošna last vse Italije.

R

Splošni zakon o gledališčih

Ni dolgo tega, kar je Zvezna ljudska skupščina sprejela oziroma izglasovala novi gledališki zakon. Objavljen je bil v Uradnem listu FLRJ, let. XII, št. 16 z dne 16. 4. 1956. Uredništvo je mnenja, da je prav če seznaniti naše obiskovalce z tem aktom, ki ureja življenje jugoslovanskih gledališč, saj se v tem zakonu zrcalijo notranji odnosi v gledališču in odnos socialistične družbe do gledališke kulture. Besedilo zakona objavljamo v celoti.

(Op. ured.)

UKAZ

O RAZGLASITVI SPLOŠNEGA ZAKONA O GLEDALIŠCIH

Na podlagi 2. točke 71. člena ustavnega zakona o temeljih družbene in politične ureditve Federativne ljudske republike Jugoslavije in o zveznih organih oblasti se razglasa splošni zakon o gledališčih, ki ga je sprejela Zvezna ljudska skupščina na seji Zveznega zbora dne 27. marca 1956.

PR št. 11.

Beograd, 28. marca 1956.

Predsednik republike:
Josip Broz Tito s. r.

Predsednik Zvezne
ljudske skupščine:

Moša Pijade s. r.

SPLOŠNI ZAKON O GLEDALIŠCIH

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Gledališča so kulturno-umetniški zavodi, ki se vodijo po načelih družbenega upravljanja.

Gledališče vodijo gledališki svet, upravni odbor in upravnik.

2. člen

Gledališča so finančno samostojni zavodi.

Materialna sredstva za delo daje gledališčem tudi družbena skupnost.

3. člen

Gledališča so samostojna pri sestavljanju in uredničenju svojega programa.

4. člen

Posamezna gledališča so lahko ustanovljena z nalogo, da prirejajo predstave v glavnem zunaj svojega sedeža, predvsem pa v krajih, kjer ni gledališča.

5. člen

Gledališče je pravna oseba. V premoženjskopравnih razmerjih zastopa gledališče javno pravo- branilstvo.

6. člen

Vsako gledališče ima svoj statut.

II. USTANOVITEV GLEDALIŠČA

7. člen

Gledališče lahko ustanovi družbena organizacija, skupina državljanov, okrajni ljudski odbor ali izvršni svet.

Gledališče se lahko ustanovi, če so dani temeljni pogoji za njegovo delo (materialni pogoji in umetniško osebje).

Če dobiva gledališče, ki ga ustanovi družbena organizacija ali skupina državljanov, sredstva od družbene skupnosti (dotacije in pod.), potrdi akt o njegovi ustanovitvi okrajni ljudski odbor oziroma republiški izvršni svet.

Gledé ustanovitve in vodstva gledališč, ki jih ustanovijo družbene organizacije ali skupine državljanov, pa ne dobivajo dotacije ali drugih stalnih sredstev od družbene skupnosti, veljajo posebni predpisi ljudske republike.

8. člen

Gledališče lahko odpravi organ, ki ga je ustanovil.

9. člen

Statut predpisuje organizacijo, notranja razmerja ter delo in poslovanje gledališča.

10. člen

Gledališki statut predpisuje zlasti:

1. število članov gledališkega sveta in upravnega odbora;

2. način imenovanja članov sveta in način izvolitve in odpoklica tistih članov sveta in upravnega odbora, ki jih predlaga oziroma voli delovni kolektiv;

3. notranjo organizacijo gledališča;

4. delovno področje posameznih organov in teles in razmerje med njimi ter pravice upravnika in posameznih vodilnih uslužbencev;

5. način poslovanja notranjih služb in delovnih enot;

6. vrste dohodkov gledališča;

7. način delitve skladov;

8. način finančnega poslovanja;

9. način nagrajevanja osebja;

10. notranji red in disciplino;

11. disciplinske prekrške osebja;

12. organizacijo administrativnega dela;

13. sistemizacijo delovnih mest.

11. člen

Statut potrdi ustanovitelj oziroma organ, ki je potrdil akt o ustanovitvi.

III. ORGANI GLEDALIŠČA

1. Gledališki svet

12. člen

Gledališki svet imenuje ustanovitelj. Dve tretjini članov sveta se imenuje izmed državljanov, ki lahko pomagajo pri izvrševanju njegovih nalog, ena tretjina pa izmed članov gledališkega kolektiva. Člane iz gledališkega kolektiva predlaga sam kolektiv.

Upravnik gledališča je po položaju član sveta.

V gledališčih, ki imajo v svojem sestavu dramo in opero, sta direktorja drame in opere člana sveta. Steje ta se med tiste člane sveta, ki jih predlaga kolektiv.

Člani sveta se imenujejo za 2 leti.

13. člen

Če posamezni člani sveta zane-marjajo svojo dolžnost, jih ustanovitelj lahko razreši tudi pred pretekom dobe, za katero so bili imenovani.

14. člen

Svet si izvoli predsednika izmed svojih članov.

Upravnik gledališča in direktor drame oziroma opere ne more biti predsednik sveta.

15. člen

Svet opravlja zlasti te zadeve:

1. sklepa o statutu gledališča;

2. določa splošne smernice repertoarske politike in potrdi letni repertoar; obravnava ugovore glede važnejših vprašanj repertoarske politike;

3. obravnava letna poročila o delu gledališča in izvajanje splošnih smernic glede repertoarske politike in finančnega poslovanja ter sprejema sklepe in daje priporočila o teh vprašanjih;

4. sprejme dokončen predlog predčuna in investicijski program;

5. odloča o delitvi sredstev sklada za nagrade delavcev in uslužbencev in o uporabi sredstev družbenih skladov, za katere je v statutu tako določeno;

6. določa načrt gostovanj gledališča po državi in v tujini in načrt gostovanj drugih domačih in tujih umetniških ustvarjalcev v gledališču;

7. odloča o jubileju zaslužnih in priznanih članov kolektiva v skladu z določbami statuta;

8. voli na podlagi razpisa direktorja drame oziroma opere;

9. določa sistemizacijo delovnih mest;

10. ugotavlja zaključni račun.

8. Upravni odbor

16. člen

Upravni odbor sestavljajo upravnik gledališča, tehnični vodja in člani, ki jih izvoli gledališki kolektiv izmed sebe. Dve tretjini teh članov se voli izmed umetniškega osebja.

V gledališčih, ki imajo v svojem sestavu dramo in opero, sta direktor drame in direktor opere po položaju člana upravnega odbora.

17. člen

Upravni odbor se izvoli za isti čas, za katerega se imenuje gledališki svet.

Kolektiv gledališča ima pravico odpoklicati člane upravnega odbora, ki jih je izvolil, in izvoliti na njihovo mesto druge člane.

18. člen

Upravni odbor opravlja zlasti te le zadeve:

1. sestavlja predlog gledališkega statuta;

2. sestavlja predlog predračuna in zaključni račun;

3. obravnava predlog letnega poročanja in daje o njem svoje mnenje;

4. daje pritrditev k imenovanju vodilnih uslužbencev, za katere tako določa statut;

5. odloča o ugovorih umetniškega osebja, uslužbencev in delavcev zoper odločbe upravnika o postavitvi, prenehanju delovnega razmerja in napredovanju;

6. pomaga upravniku pri izvajanju sklepov in smernic gledališkega sveta;

7. predlaga gledališkemu svetu investicijski program;

8. sestavi predlog sistemizacije delovnih mest;

9. predlaga prireditve jubilejnih zaslužnih in priznanih članov kolektiva v skladu z določbami statuta.

19. člen

Upravni odbor mora predložiti statut in predračun najprej v obravnavanje gledališkemu kolektivu, da sliši njegovo mnenje.

20. člen

Seje upravnega odbora vodi upravnik gledališča.

21. člen

V statutu gledališča z manjšim kolektivom se lahko določi, da gledališče nima upravnega odbora.

Katera gledališča veljajo za gledališča z majhnim kolektivom, predpiše republiški svet za prosveto in kulturo.

V takih gledališčih opravlja zadeve iz 4. in 5. točke 18. člena tega zakona gledališki svet.

3. Upravnik gledališča

22. člen

Upravnika gledališča imenuje ustanovitelj.

Mesto upravnika se praviloma razpiše

23. člen

Upravnik neposredno vodi gledališče. Njegova skrb je predvsem,

da je de' o gledališča v skladu z umetniškimi in kulturnimi naloga- mi gledališča.

Upravnik predstavlja gledališče in ga zastopa pred državnimi or- gani in drugimi.

Upravnik postavlja uslužbence in sprejema delavce v skladu s pred- pisi in statutom. Prav tako sklepa po mnenju umetniškega sveta po- gojbe o angažiranju umetniškega osebja.

Upravnik gledališča razporeja de- lavce in uslužbence na de'ovna me- sta.

Upravnik sestavlja repertoar v sodelovanju z umetniškim svetom in z direktorjem drame oziroma opere.

Upravnik je odredbodajalec za izvrševanje proračuna.

24. člen

Sklepe in smernice sveta in upravnega odbora izvršuje uprav- nik.

Upravnik skrbi za izvrševanje za- konov in drugih predpisov, ki se tičejo dela gledališča in zakonitosti

Upravnik lahko začasno zadrži izvršitev sklepov sveta ali uprav- nega odbora, če misli, da niso v skladu s predpisi. Če zadrži sklep upravnega odbora, ga predloži v dokončno odločitev gledališkemu svetu, če zadrži sklep gledališkega sveta, pa pristojnemu svetu okraj- nega ljudskega odbora.

25. člen

Upravniku gledališča oziroma di- rektorju drame in direktorju opere pomagajo umetniški svet in druga strokovna telesa, ki jih določa gle- dališki statut.

Umetniški svet daje mnenje o an- gažiranju umetnikov, o razdelitvi vlog in o drugih važnejših umetni- ških zadevah.

Če se upravnik gledališča oziro- ma direktor drame ali direktor opere ne strinja z mnenjem umetni-

škega sveta, lahko ta ugovarja pri gledališkem svetu oziroma pri upravniku.

IV. FINANSIRANJE IN FINANCNO POSLOVANJE

Gledališča se financirajo iz last- nih dohodkov in iz proračunskih sredstev politične teritorialne eno- te oziroma z dotacijami.

Gledališče se lahko finansira s proračunskimi sredstvi dveh ali več političnih teritorialnih enot.

27. člen

Gledališče ima svoj predračun dohodkov in izdatkov, ki se potrdi kot priloga ustreznega proračuna.

Gledališče razpolaga s svojimi dohodki v mejah predračuna in veljavnih predpisov.

28. člen

Vsako gledališče ima sklad za nadomestitev in dopolnitev osnov- nih sredstev in za velika popra- vila, (sklad za nadomestitev in do- polnitev) in sklad za nagrade, lah- ko pa ustanovi s pritrditvijo usta- novitelja tudi druge sklade.

29. člen

V sklad za nagrade se lahko pre- nese določen odstotek presežka do- hodkov nad predvidenimi dohod- ki. Ta odstotek določijo organ, ki potrdi predračun dohodkov in iz- datkov gledališča.

V sklad za nadomestitev in do- polnitev se stekajo dotacije in dru- gi dohodki gledališča.

30. člen

Gledališča so odgovorna za svoje obveznosti s sredstvi svojega pred- računa dohodkov in izdatkov in svojega sklada za nagrade, za ob- veznosti, prevzete v zvezi z osnov- nimi sredstvi, pa s sredstvi sklada za nadomestitev in dopolnitev.

Obveznosti, ki se ne dajo kriti iz teh sredstev, se krijejo iz proračunskih sredstev okraja, ljudske republike ali federacije, če se je organ, ki potrjuje predračun strinjal z njimi.

31. člen

Umetniškemu osebju, uslužbenecem in delavcem se dajejo nagrade iz sklada za nagrade.

Organ, ki daje dotacijo, določi, ali se lahko dajejo nagrade iz dotacije in v katerem obsegu.

32. člen

Če ni s tem zakonom drugače določeno, veljajo za finansiranje in finančno poslovanje gledališč splošni predpisi o finančno samostojnih zavodih.

V. ANGAŽMAJI IN DELOVNA RAZMERJA

33. člen

V gledaliških dela umetniško osebje, delavci in uslužbenci.

Umetniško osebje stopi v delovno razmerje na podlagi pismene pogodbe o angažmaju za določen čas.

Plače umetniškega osebja se določijo s posebnimi predpisi Zveznega izvršnega sveta.

V pogodbi o angažmaju se lahko prizna poseben umetniški dodatek v skladu z veljavnimi predpisi.

34. člen

Plače delavcev in uslužbencev gledališč se določajo po splošnih in drugih posebnih predpisih o plačah delavcev in uslužbencev.

35. člen

O pritožbah zoper odločbe o delovnih in uslužbenških razmerjih odloča na drugi stopnji upravni organ okrajnega ljudskega odbora, ki je pristojen za delovna in uslužbenska razmerja.

VI. PRAVICE IN DOLZNOSTI REPUBLISKIH IN OKRAJNIH SVETOV ZA PROSVETO IN KULTURO

36. člen

Gledališča delajo po zakonu, po drugih predpisih in svojih statutih ter po sklepih gledališkega sveta in upravnega odbora.

37. člen

Republiški svet za prosveto in kulturo ima splošno nadzorstvo nad izvajanjem zakona o gledališčih, skrbi za razvoj gledališč in obravnava vprašanja, ki so skupnega pomena za napredek gledališč in gledališke umetnosti v ljudski republiki.

38. člen

Zakonitost dela gledališča nadzoruje svet okrajnega ljudskega odbora, ki je pristojen za prosveto in kulturo, če ni za to po posebnih predpisih pristojen kakšen drug organ.

Pri svojem nadzorstvu lahko svet za prosveto in kulturo okrajnega ljudskega odbora razveljavi ali odpravi akt gledališkega sveta, upravnega odbora ali upravnika, če nasprotuje zakonu, drugim predpisom ali statutu, izvzema akte, ki jih ti izdajo v upravnem postopku.

Organ gledališča, čigar akt je odpravljen ali razveljavljen, ima pravico do pritožbe na okrajni ljudski odbor.

39. člen

Gledališki svet lahko opozori na akt upravnega odbora ali upravnika, za katerega misli, da nasprotuje njegovemu sklepu, ter poda nanj svoje pripombe in določi rok, v katerem jim je treba ugoditi. Če upravni odbor oziroma upravnik ne uodi pripombam v tem roku, lahko predloži svet tak akt svetu za prosveto in kulturo okrajnega ljudskega odbora v dokončno odločitev.

VII. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

40. člen

Dokler ne bodo izdani republiški zakoni o gledališčih, se bodo uporabljale neposredno določbe tega zakona.

Obstoječa gledališča morajo do konca leta 1956 prilagoditi svoje delo in organizacijo temu zakonu.

41. člen

Dokler ne bodo izdani predpisi o plačah umetniškega osebja, se bodo uporabljali veljavni predpisi.

42. člen

S predpisi ljudskih republik se uredi v skladu z načeli tega zakona delo drugih odrskih umetniških ustanov: filharmonij, simfoničnih orkestrov, ansamblov narodnih plesov, zborov, lutkovnih gledališč in podobno.

43. člen

Za predstave skupin združenih umetnikov veljajo predpisi o javnih prireditvah, ki jih izda republiški izvršni svet.

44. člen

Ta zakon začne veljati osmi dan po objavi v „Uradnem listu FLRJ“.

Ivan Cankar: »Pohujšanje«. Premiera dne, 21. IV. 1956. Režija: Mikeln, scena: Korun. Na sliki: Zupan, Bavdaževa in Juvan.

Okvirni delovni načrt Prešernovega gledališča za igralno obdobje 1956-57

SLOVENSKA DELA:

Anton Tomaž Linhart: Matiček se ženi.

Slavko Grum: Dogodek v mestu Gogi.

Kreft — Jan: Dr. France Prešern.

Eventuelna slovenska noviteta.

JUGOSLOVANSKA DELA:

Stevan Sremac: Pop Čira in pop Spira.

Roksandić: Beli metuljč.

EVROPSKA KLASIKA:

Sofoklejš: Kralj Edip.

Aristofan: Lizistrata.

Shakespeare: Beneški trgovec.

Molliere: Tartuffe.

Coŕoljš: Revizor.

MODERNA KLASIKA:

Strindberg: Očē.

Benavente: Ideali in ko isti.

MODERNA DELA:

William Inge: Av'obusna postajla.

Armand Salacrou: Noči jjeze.

Louis Chazai: Colera.

William Faulkner: Requiem za nuro.

Delderfield: Vrtna ograja.

Arthur Müller: Pogled z mosta, Carovnice iz Salema.

Eventuelna, češka, poljška ali ruska noviteta.

MLADINSKA DELA:

Bičovčeva: Nesrečni tolar.

Eventuelna mladinska noviteta.

*Iz navedenega okvira je Gledališki svet
na predlog dramaturga potrdil naslednji spored:*

Linhart: Matiček se ženi.

Sofokles: Kralj Edip.

Aris'ot'an: Lizistrata.

Inge: Av'obusna postaja.

Salacrou: Noči j'eze.

Bi'ovčeva: Tolar.

Benavente: Ideali in koristi.

William Faulkner: Requiem za mrtvo.

Čo'golj: Revizor.

Delderfield: Vrtna ograja.

Eventuelna roviteta.

Podrobnejša analiza posameznih programskih postavk bo objavljena v Glasu Co enjske in dnevnem časopisju.

Domače gledališke vesti

Gledališče bo predvidoma prenehalo z delom okrog petnajstega junija. Novo igralsko obdobje pa se bo začelo sredi meseca avgusta.

V okviru jesenskih svečanosti v zvezi z dvajsetletnico stavke tekstilnih delavcev bo Prešernovo gledališče obnovilo priljubljeno Cankarjevo socialno-politično dramo: Hlapci. Prepričani smo, da bo to delo, ki je pred tremi leti doživelo velik uspeh na naših deskah, znova privabljal številne častilce Cankarjeve umetnosti, tem bolj, ker de'lo takrat ni bilo odigrano. Predstave Cankarjevih Hlapcev bodo izven abonmaja. Predstave bo'lo predvidoma na prostem.

Profesor Mirko Mahnič, lektor in režiser Drame SNG bo z novo sezono redno nastavljen v Prešernovem gledališču kot stalni režiser in lektor PG.

Laci Čigoj član MG, bo z novo sezono spet redno nastavljen v Prešernovem gledališču.

Dopravek in prošnja

V mojem članku „Cankar, njegove drame in Kranj“, ki je izšel v Gledališkem listu št. 9, se mi je pri navedbi proslave ob 10-letnici Cankarjeve smrti v Narodni čitalnici v Kranju vrnila pomota. Slavnostnega govora ni imel dr. Simon Dolar ampak prof. Ivan Kolar, ki je vso proslavo tudi pripravil in vodil. Mislim, da ni odveč, če otmem pozabi, kakšne so bile take proslave.

V torek dne 11. decembra 1928 ob pol 9. uri zvečer je priredil Gledališki oder Narodne čitalnice Cankarjev večer, pesniku v spomin ob 10-letnici njegove smrti. Spored, razviden z lepaka, je bil sledeč:

I. O Cankarju (prof. Ivan Kolar).

II. Dramatični prizori iz Cankarjevih del:

1. Martin Kačur, dramatisiran odlomek.

Kačur	Lukovšek
Zdravnik	Toporiš
Župnik	Fugina

2. Za narodov blagor, komedija, odlomek.

dr. Grozd	Porove
Gornik	Korošec
Ščuka	Klavora

3. Iz življenja odličnega rodoljuba, dramatični odlomek.

Svilkoj	Plahuta
Frifla	Kolar

4. Hlapci, drama, odlomek.

Jerman	Klavora
Župnik	Fugina

5. Hlapec Jernej, odlomek.

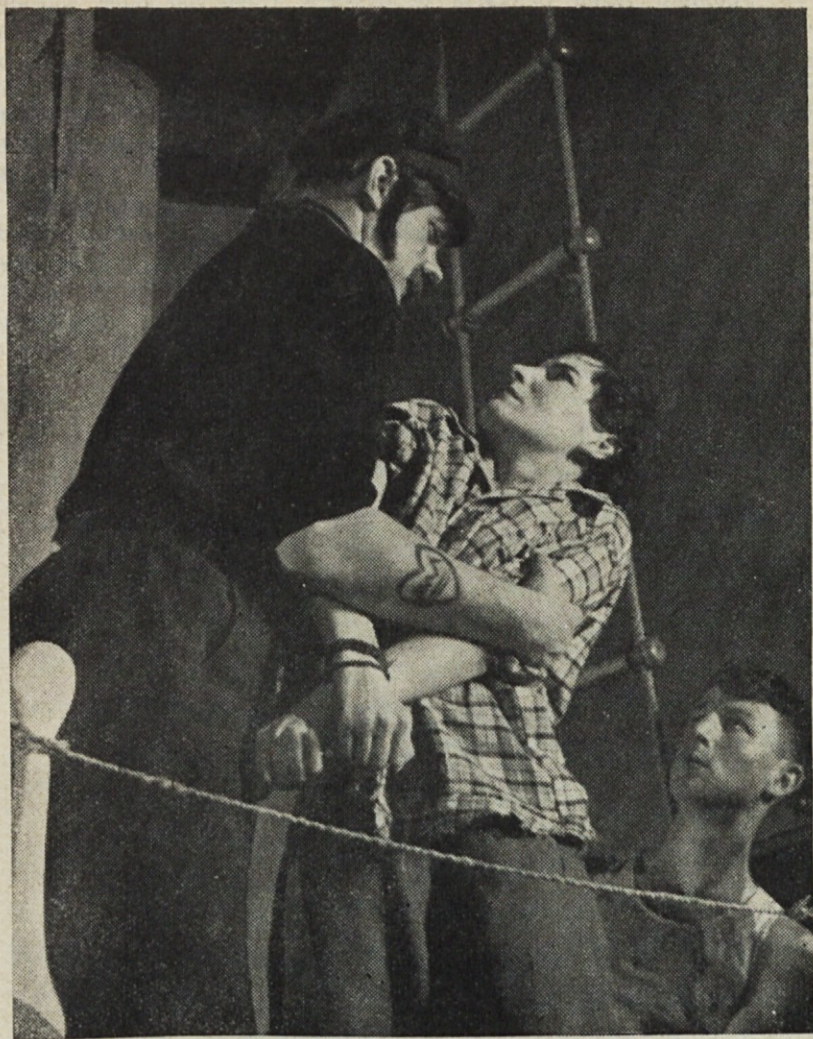
Jernej	Valenčič
Sodnik	Korošec
Sod. sluga	Hvala

6. Pohujšanje v dolini šentflorjanski, farsa, odlomek.

Peter	Me'od Mayr
Jacinta	ga, Toporiševa

Gledališki oder Narodne čitalnice je izdal ob tej priliki ličen, tiskan program proslave z E. Justinovim lesorezom Cankarja in pripombami k posameznim dramskim prizorom. Program je sestavil prof. Kolar.

Seliškar - Filipič: Bratovščina Sinjega galeba; premiera 10. III. 1956. Režija: Petan, scena Kump. — Na sliki: Bavdaževa, Kovačič.

Spominu Ivana Cankarja je posvečal Gledališki oder Narodne čitalnice vso pažnjo, igral pa je tudi večino njegovih del. Za posamezne prireditve pa manjkajo podatki, ker ni na razpolago plakatov ne časopisnih poročil o njih. O nekaterih prireditvah poročila niso niti izšla in je bilo objavljeno samo obvestilo, da se proslava vrši. Zasebniki pa gotovo še hranijo marsikateri pisan ali tiskan spomni o delu Narodne čitalnice v Kranju prav od njene ustanovitve pa vse do okupacije. To gradivo je za zgodovino gledališkega udejstvovanja v Kranju velike važnosti in bi prosil vse one, ki imajo karkoli o prireditvah Narodne čitalnice (lepake, vabila, slike (fotografije), časopisne izrezke ali celotne številke, igre, ki so se igrale in so samo v rokopisu, stare članske izkaznice itd.), da to dajo na vpogled ali pa odstopijo proti primerni odškodnini Studijski knjižnici v Kranju, Tišov trg 3, I. nadstropje.

Ivan Fugina

PREGLED DELA IGRALCEV V SEZONI 1955/56

Igralec	Celjski grofje	Piknik	Othello	Tretje ležišče	Janko in Metka	Še bo sijalo sonce	Velika Beseda	Bratovščina sinjega galeba	Pohujšanje v dolini Sentforjanski	Lažnik	Pastirček Peter in Kralj in Briljantin	Skupno predstav	
Bavdaž Nada	—	Millie Owens	—	Ženska	Nagajivček	—	Polonica	Ivo	Jacinta	Colombina	Peter	95	
Blanč Vera	—	—	—	—	—	—	Nežika	—	Županja	—	—	33	
Cegnar Mirko	Pater Gregor	—	Dož in Plemič	Urednik	Škrat	Sodnik	Gaber	Ante	Konkordat	Arlecchino	Gašper	138	
Cigoj Anka	Dekle	Madge Owens	Desdemona	—	Janko	—	Anička in deklamovalka	Mihael	—	Rosaura	—	116	
Hlebce Angelca	Barbara	Rosemary	Bianca	—	Vila	Žena	Gospa Koklja narodna dama	—	Dacarka	—	Čarovnica	119	
Kovačič Jože	Piccolomini	Alan Seymur	Cassio	—	—	Mož	Gospod Kikelj	Lorenzo	Dacar	Lelio	—	114	
Mayr Metod	Sodnik	—	Jago	Profesor	—	—	Globočnik	Barbo	Učitelj Šviligoj	Pismo-noša	—	98	
Sirnik Neda	—	Irma Kronkite	—	Zora	Mačeha	—	Gospa Kiklja in nar. dama	—	Ekspeditrica	Beatrice	—	78	
Skebe Helena	Veronika	Flo Owens	Emilija	—	Čarovnica	—	Tinica	—	Štacunarka	—	—	107	
Pristov Jože	Friderik	Hal Carter	Othello	—	Oče	Brat	Matiče	Komandant in delavec	Debeli človek	Ottavio	Kralj Briljantin	139	
Trefalt France	Trgovec	Howard Bevans	Roderigo	Turist	—	Sodni sluga	Frluga in Sokol	Braziljanec in delavec	Cerkovnik	Pantalone	Mrvar	127	
Zupan Jože	Pravdač	—	Montano	Javor	—	—	Anže	Jakob in telegrafist	Peter	Brighella	—	99	
Štiglic Lado	Pek	—	Glasnik	Zastopnik Slovenija-sod	—	—	Sokol	—	—	Florindo	—	95	Tehn. vodja
Dolinar Anton	—	—	Senator	Trgovski potnik	—	—	—	—	—	Vajenec	—	20	Inspicent
Eržen Tone	—	—	Brabantio	—	Piskrovez	—	Načelnik Sokola	Just	—	—	—	70	
Fugina Ivan	Herman	—	Graziano	Uradnik	—	—	Gospod Kokalj	Tomo	Notar	Stražnik	—	106	
Grašič Ivan	Jošt	—	Lodovico	Podeželan	—	—	Župan Dolinar	—	Župan	—	—	86	
Berger Marjan	Padar	—	Senator	Sindikalni funkcionar	—	—	Dr. Bleiweis	—	—	—	—	71	
Gogala Jardo	Orožar	—	Senator	Receptor	—	—	Sokol	Krčmar	—	—	—	87	
Belak Slavko	Ulrik	Zomber	—	—	—	—	—	—	—	—	—	38	
Starešinič Stane	Pravdač	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7	
Vajt Jela	Gvardijan	—	—	—	—	—	Tomaž in Grabež	—	Štacunar	—	—	63	
Lukman Zlatko	—	—	Sel	Kvas	—	—	—	—	—	—	—	24	
Reš Nace	—	—	—	—	—	—	Matej Pirc	—	—	Doktor Balanzoni	—	21	
Cigoj Laci (gost)	—	—	Jago	Direktor	—	—	—	—	—	—	—	14	

Opomba urednika: Sodelovanje in število nastopov igralcev gostov je prikazano v gledališkem listu št. 1 — sez. 1956/57 na strani 19.

SEZON 1952/53

Številka knjige	Ime avtorja	Ime knjige	Leto izdaje	Število strani	Opombe
10	...	...	...	...	...
11	...	...	...	...	...
12	...	...	...	...	...
13	...	...	...	...	...
14	...	...	...	...	...
15	...	...	...	...	...
16	...	...	...	...	...
17	...	...	...	...	...
18	...	...	...	...	...
19	...	...	...	...	...
20	...	...	...	...	...

Številka knjige	Ime avtorja	Ime knjige	Leto izdaje	Število strani	Opombe
21	...	...	...	...	...
22	...	...	...	...	...
23	...	...	...	...	...
24	...	...	...	...	...
25	...	...	...	...	...
26	...	...	...	...	...
27	...	...	...	...	...
28	...	...	...	...	...
29	...	...	...	...	...
30	...	...	...	...	...
31	...	...	...	...	...
32	...	...	...	...	...
33	...	...	...	...	...
34	...	...	...	...	...
35	...	...	...	...	...
36	...	...	...	...	...
37	...	...	...	...	...
38	...	...	...	...	...
39	...	...	...	...	...
40	...	...	...	...	...

Opomba: seznam knjig, ki so v lasti knjižnice, je bil sestavljen leta 1953. Vse knjige, ki niso v seznamu, so v lasti posameznikov ali drugih ustanov.